

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. H. d.o.o., Z., zastupan po opunomoćeniku M. R., odvjetniku u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 28. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/267, urbroj: 401-01/04-20-5 od 26. svibnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Uvodno naznačenim tuženikovim rješenjem se u povodu žalbe zainteresiranog H. Š. iz Z., B. 27, poništava rješenje tužitelja, klasa: ZGH-04-20-02, urbroj: 01-01-02/20-20-03 od 20. travnja 2020. (točka 1. izreke), a u točki 2. izreke tog rješenja se zainteresiranom H. Š. omogućava pravo na pristup поближе navedenim informacijama. U točki 3. izreke tog rješenja zainteresiranom se djelomično omogućava pristup поближе navedenim informacijama. U točki 4. izreke tog rješenja se nalaže postupanje u skladu s točkama 2. i 3. izreke tog rješenja u roku od osam dana od dana pravomoćnosti tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj поближе navodi i obrazlaže razloge zbog kojih smatra da se u točki 4. izreke tuženikovog rješenja nije moglo trećoj osobi (Gradu Z.) naložiti da izvrši radnje navedene u točkama 2. i 3. rješenja, a koje se odnose na dokumentaciju tužitelja, a ne Grada Z. Iz tog razloga smatra tužitelj da tuženikovo rješenje nije moguće pravno i stvarno izvršiti, zbog čega je ništetno u skladu s člankom 128. stavkom 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

Ukazuje i na druge razloge zbog kojih smatra da je tuženik rješenje donio na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, osobito jer prethodno nije ocijenio da je zahtjev zainteresirane osobe nerazumljiv i proturječan, zbog čega se po njemu niti ne može postupati.

Tužitelj pri tome ukazuje i na postojeću upravno-sudsku praksu, a u prilog tome se poziva i na поближе navedenu odluku ovog Suda (broj: UsII-327/17 od 15. ožujka 2018.), smatrajući da je i u tom predmetu riječ o istom činjeničnom i pravnom pitanju.

Zaključno tuženik dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da zainteresirana osoba svojim djelovanjem, vodeći niz postupaka radi isplate i naknade štete, kao i postupaka za

pristup informacijama, zlorabi prava koja su zakonom propisana s drugim ciljem i svrhom, a ne radi ostvarivanja privatnih interesa.

Tužitelj dodaje da se informacije koje zainteresirani u predmetnom slučaju traži po svojoj prirodi ne smatraju informacijama u smislu odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI), jer tužitelj traženu informaciju nema, već bi je trebao stvoriti provođenjem analize podataka i na temelju posebne obrade podataka, a da je takvo stajalište zauzeto i u postojećoj upravnosudskoj praksi.

Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi tuženikovo rješenje od 26. svibnja 2020. te predmet vrati na ponovni postupak i naloži tuženiku da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

U odgovoru na tužbu, koji je dostavljen tužitelju, tuženik u bitnom ostaje kod razloga već navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja, ocjenjujući da je to rješenje na zakonu utemeljeno, a tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Tuženik posebno ističe da je u točki 4. izreke pobijanog rješenja pogrešno naloženo postupanje Gradu Z., umjesto trgovačkom društvu Z. H. d.o.o., a da je ta greška u pisanju ispravljena rješenjem klasa: 008-07/20-01/267, urbroj: 401-01/04-20-10 od 21. rujna 2020., koje prileži spisu predmeta. Dodaje i da je predmetno rješenje dostavljeno tužitelju dana 23. rujna 2020., a što proizlazi iz povratnice koja prileži spisu predmeta.

Dalje tuženik navodi i obrazlaže razloge zbog kojih je u konkretnom slučaju riječ o informacijama o raspolaganju javnim sredstvima u smislu odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a, a koje su dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak, a što ovdje nije slučaj.

Nadalje navodi razloge zbog kojih je pristup tužitelju nekim od traženih informacija omogućen djelomično, na način da se prekriju podaci o ostalim subjektima koji nisu obuhvaćeni u zahtjevu, a posebno obrazlaže i zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o stvaranju nove informacije, s obzirom na sadržaj zahtjeva u kojem se traži pristup informacijama o isplatama odvjetnicima, a koji podatak i sadrži i dostavljene preslike dokumentacije. Dodaje da je već u postojećoj upravno-sudskoj praksi zauzet stav da se u slučaju traženja istih informacija kao u konkretnom slučaju, radi o traženju informacije u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, zbog čega je u tim predmetima tužbeni zahtjev koji sadrži iste prigovore odbijen.

Tuženik, ukazujući na pobliže navedene presude ovog Suda, predlaže da se tužba odbije i potvrdi pobijano rješenje.

Zainteresirani H. Š., iako uredno pozvan da se očituje o tužbenim navodima, nije dostavio odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, kao i očitovanja stranaka tijekom upravno-sudskog postupka te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima - „Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. - dalje: ZUS) utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud je ocijenio da tuženik nije povrijedio zakon donošenjem osporene odluke na štetu tužitelja, a za odluku je dao valjano i iscrpno obrazloženje, odnosno naveo je razloge koji su utemeljeni na podacima spisa predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Ovaj Sud je već u nizu ranijih presuda izrazio stajalište da kada je riječ o informacijama o raspolaganju javnim sredstvima, te informacije trebaju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, odnosno da je kontrola korištenja tih

sredstava u interesu svih građana, a da svaka osoba, uključujući i zainteresiranu osobu, ima pravo saznanja o potrošnji javnih sredstava, a sve u cilju transparentnosti postupanja tijela javne vlasti.

Stoga, osnovano tuženik nije prihvatio ocjenu tužitelja da se tražene informacije ne smatraju informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, jer da tužitelj kao tijelo javne vlasti ne posjeduje traženu informaciju u obliku gotovog, izrađenog dokumenta, iz pobliže navedenih razloga koje prihvaća i ovaj Sud, a zbog čega je pobijanim rješenjem poništio prvostupanjsko rješenje od 20. travnja 2020. i zainteresiranoj osobi omogućio pristup traženim informacijama u cijelosti, odnosno djelomično.

Iz razloga koje iscrpno navodi tuženik u pobijanom rješenju, pravilno je ocijenjeno da se u konkretnom slučaju ne radi o zlouporabi prava na pristup informacijama, jer se traženi podaci odnose na raspolaganje javnim sredstvima, koji moraju biti dostupni svakoj osobi, jer je u zahtjevu zainteresirani tražio informacije o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima tijekom 2018. i 2019. godine po pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima.

Slijedom navedenog proizlazi da tuženik osporeno rješenje donio u granicama zakonom propisanih ovlasti i za odluku naveo pravno odlučne razloge, a ovaj Sud tužbene prigovore nije ocijenio osnovanim.

Tužitelj u tužbi ne osporava s uspjehom pravilnost utvrđenja tuženika, niti su osnovani navodi o pogrešnoj primjeni materijalnog prava, a osobito iz razloga jer tužitelj uglavnom ustraje na drugačijoj interpretaciji primijenjenih zakonskih odredbi, zbog čega tužbeni prigovori nisu odlučni za ocjenu zakonitosti tuženikovog rješenja.

Uz to se dodaje da je tuženik rješenjem klasa: UP/II-008-07/20-01/267, urbroj: 401-01/04-20-10 od 21. rujna 2020. ispravio pogrešku u pisanju na način da u točki 4. izreke pobijanog rješenja od 26. svibnja 2020. umjesto „Gradu Z.“, treba stajati „trgovačkom društvu Z. H. d.o.o.“. Rješenje o ispravku je doneseno na temelju članka 104. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.) po službenoj dužnosti, a to rješenje je tužitelj primio dana 22. rujna 2020., zbog čega prigovori koji se odnose na pogrešan navod u pobijanom rješenju nisu odlučni za ocjenu zakonitosti tog rješenja, dok ocjena zakonitosti rješenja o ispravku može biti predmet posebnog postupka.

Slijedom navedenog je ovaj Sud osiguravajući sudsku zaštitu prava i pravnih interesa stranaka u predmetnom upravnom sporu ocijenio tuženikovo rješenje zakonitim, a na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odbio tužbeni zahtjev.

Odluka o trošku se temelji na odredbi članka 79. stavku 4. ZUS-a, jer je tužitelj upravni spor izgubio u cijelosti, zbog čega je njegov zahtjev za naknadu troška upravnog spora Sud odbio.

U Zagrebu, 28. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.